

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 95/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., K., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. V. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 5 ods. 2 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 5/2011 a jeho uznesením z 25. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 19/2011 a jeho uznesením zo 7. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2011 doručená sťažnosť J. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 5 ods. 2 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 5/2011 a jeho uznesením z 25. marca 2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 19/2011 a jeho uznesením zo 7. apríla 2011.

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 5/2011 z 25. marca 2011 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 2 písm. a) a e) Trestného poriadku. Pre podanie sťažnosti sťažovateľom o väzbe rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tpo 19/2011 zo 7. apríla 2011 tak, že sťažnosť zamietol.

3. K namietanému postupu a rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ uviedol, že napádané uznesenie je vydané nedôvodne, vychádza z neznalosti veci, je absolútne nesprávne a nelogické, považuje ho za účelové a zaujaté a bolo vydané prinajmenšom predčasne bez naplnenia zákonných podmienok.

Sťažovateľ uviedol, že jeho väzba začala plynúť 24. marca 2011 o 10.00 h, a to prevzatím útvarom Policajného zboru na hraniciach s Českou republikou. Dôvody väzby posúdil sudca pre prípravné konanie okresného súdu podľa ustanovenia § 71 ods. 2 písm. a) a e) Trestného poriadku. Do väzby bol vzatý ako obvinený pre trestný čin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.), pre trestný čin podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.) a pre trestný čin podľa § 345 ods. 1 a 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Pre totožné skutky už bol vo väzbe v roku 2008, a to na základe uznesenia sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu JUDr. M. H. sp. zn. 0 Tp 83/08 z 21. júna 2008.

4. V napadnutom konaní namietal rozhodovanie nezákonným sudcom. Nebolo mu známe, z akej pozície a v akom postavení rozhodoval o väzbe sudca okresného súdu JUDr. M. H.

V tejto trestnej veci bol vzatý do väzby už v roku 2008 a 11. novembra 2008 bola podaná obžaloba na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 97/2008. Sudca, ktorému bola vec pridelená (JUDr. Ľ. V.), rozhodol 26. januára 2009 tak, že vec vracia prokurátorovi

do prípravného konania a toto rozhodnutie bolo potvrdené aj uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 11/2009 z 26. marca 2009.

Práve sudca JUDr. L. V. vydal neskôr 13. januára 2011 európsky zatýkací rozkaz (ďalej aj „EZR“) sp. zn. 0 Tp 5/2011, na základe ktorého bol vzatý 25. marca 2011 do väzby, o ktorej už rozhodoval iný „tzv. zákonný sudca pre prípravné konanie“ JUDr. M. H.

«Je otázne ako môže vzniknúť tzv. „zákonný“ stav, kedy mám vo veci pod sp. zn. 0Tp 5/2011 dvoch „tzv. zákonných“ sudcov - JUDr. L. V., ktorému bola po podaní obžaloby ako predsedovi senátu pridelená vec sp. zn. 5T/97/2008 a ktorý ako sudca pre prípravné konanie vydal dňa 13. januára 2011 práve pod sp. zn. 0Tp 5/2011 európsky zatýkací rozkaz a JUDr. M. H., ktorý je označený v uznesení o vzatí do väzby ako predseda senátu, aj ako súd a aj ako sudca pre prípravné konanie. JUDr. M. H. vystupuje ako sudca pre prípravné konanie aj v súčasnosti.

Namietal som, že pri rozhodovaní bolo porušené moje právo na zákonného sudcu, ktoré je garantované v čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy ako aj čl. 8 ods. 2 a 5 listiny.»

5. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 23. decembra 2010 bol v Prahe zadržaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu sp. zn. 0 Tp 219/2010 vydaného Okresným súdom Košice II (sudca JUDr. K.) 27. júla 2010 v trestnej veci pre zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona. V konaní pred súdom v Prahe sa 24. decembra 2010 vzdal zásady špeciality a požiadal o okamžité transportovanie na územie Slovenskej republiky.

Keďže na súdoch má rozpojované aj iné živé trestné veci a bol na základe EZR vydaného Okresným súdom Košice II zadržaný v Prahe, podľa názoru sťažovateľa sa prokuratúra „uponáhľala“ (keďže sa vzdal uplatnenia zásady špeciality) a následne podala na súdy nezákonné a zbytočné návrhy na vydanie ďalších štyroch EZR [1. sp. zn. 0 Tp 5/2011 okresný súd (sudca JUDr. V.) pre trestný čin vraždy; 2. sp. zn. 3 T 194/2011 Okresný súd Trebišov (sudca JUDr. S.) pre trestný čin krádeže; 3. sp. zn. 6 T 86/2004 okresný súd (sudca JUDr. H.) pre trestný čin podvodu; 4. sp. zn. 2 T 47/2007 okresný súd (sudca JUDr. M.) pre trestný čin marenia spravodlivosti].

Sťažovateľ sa domnieva, že nie je možné vydať zatykač voči už väzobne stíhanej osobe, ak o tejto väzbe majú vedomosť prokuratúra a sudy. Nebol dôvod na ich vydanie, a ak už existovala potreba na riešenie situácie, ktorá vznikla, tak vzniknutý stav sa mal riešiť žiadosťou o vydanie dodatočných súhlasov, a nie vydaním a expedovaním štyroch EZR.

Neexistovala potreba vyžiadania z Českej republiky na základe štyroch následných EZR, keďže sťažovateľ bol zadržaný, umiestnený v predbežnej vydávacej väzbe, vzdal sa uplatnenia zásady špeciality a bol vyžiadaný justičnými orgánmi Slovenskej republiky na základe EZR vydaného Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 0 Tp 219/2010 dňa 27. júla 2010.

Sťažovateľ zároveň poukázal na to, že z napadnutého uznesenia okresného súdu nevyplývalo, ako sa v rozhodnutí súd vysporiadal so znením ustanovenia § 8 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykácom rozkaze, pretože „*len ministerstvo spravodlivosti môže rozhodnúť pokynom, ktorému súdu bude vydaná osoba odovzdaná, ak je vydaných rôznymi súdmi viacero európskych zatykácih rozkazov*“.

Absencia takéhoto pokynu spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Sťažovateľovi ani jeho obhajcovi pri vzatí do väzby nebol tlmočený pokyn Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, prečo bol sťažovateľ odovzdaný práve okresnému súdu, a nie napríklad sudcovi JUDr. K. z Okresného súdu Košice II, ktorý vydal prvý EZR pod sp. zn. 0 Tp 219/2010 už 27. júla 2010.

6. K dôvodom väzby sťažovateľ namietal, že po vrátení trestnej veci súdom do prípravného konania v roku 2009 existovala evidentná dvojročná nečinnosť vyšetrovateľa. Poukázal na *uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 57/2008 z 5. decembra 2008*, v ktorom je jednoznačne uvedené, aké dôkazy mal po vrátení veci vyšetrovateľ vykonať. Žiaden z týchto úkonov nevyžadoval prítomnosť sťažovateľa. Vyšetrovateľ úmyselne a jednoznačne ignoroval všetky súdom nariadené úkony na objasnenie veci a neurobil vo veci vôbec nič. Počas jeho pracovného pobytu v zahraničí (Česká republika, Francúzsko, Nemecko) bol v neustálom kontakte so svojim obhajcom a prostredníctvom neho zabezpečoval plynulosť všetkých trestných konaní. Tvrdenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré majú deklarovať jeho vyhybanie sa trestnému stíhaniu, považuje za nepravdivé a účelové.

Popiera, že by po prepustení z väzby (r. 2008) spáchal úmyselný trestný čin. Do rozhodovania o väzbe mu nebolo doručené žiadne uznesenie o vznesení obvinenia, a teda sa ani nemal možnosť brániť proti niečomu, o čom nevie. Teda bol vzatý do väzby pre dôvod podľa ustanovenia § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku bez toho, aby mu bolo bezodkladne doručené uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré podľa súdu odôvodňuje použitie väzobného dôvodu podľa ustanovenia § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku.

7. K napadnutému postupu a rozhodnutiu krajského súdu uviedol, že rozhodnutie krajského súdu o sťažnosti proti vzatiu do väzby bolo učené 7. apríla 2011 v doobedňajších hodinách na neverejnom zasadnutí. *Písomné vyhotovenie bolo okresnému súdu postúpené 13. apríla 2011 a jeho obhajcovi bolo doručené 16. apríla 2011.*

Napadnuté uznesenie považuje za „*sporné, nesprávne a pravdepodobne je toto uznesenie aj vydané v rozpore so zákonnými ustanoveniami a ustálenými procesnými postupmi, keďže krajský súd zamietol dňa 07. 04. 2011 v doobedňajších hodinách moju sťažnosť proti vzatiu do väzby, no ja som odôvodnenie sťažnosti poslal na súd prostredníctvom obhajcu faxom až o 17.00 hod. dňa 07. 04. 2011*“. To znamená, že krajský súd rozhodol skôr a bez toho, aby poznal jeho postoj k veci. Dôvody, na základe ktorých odvolací súd zamietol sťažnosť, už boli ustálené odvolacím súdom v doobedňajších hodinách, preto je nezvyčajné, akým spôsobom sa vlastne do napadnutého uznesenia dostali tvrdenia z písomnej sťažnosti, ktoré neboli súdu v čase rozhodovania známe.

Následné vyjadrenia, názory, resp. stanoviská odvolacieho súdu v písomnom odôvodnení k dôvodom písomnej sťažnosti, nemajú procesnú relevanciu, keďže neboli sťažnostné dôvody krajskému súdu v čase rozhodovania známe: „*Ak odvolací súd rozhodne rýchlo bez toho, aby počkal na odôvodnenie mojej sťažnosti - s tým, až taký problém nemám, aj keď to je porušenie práva, ale ak v písomnom odôvodnení uznesenia sú znegované moje relevantné názory zo sťažnosti, ktoré nemal odvolací súd k dispozícii v čase jeho rozhodovania, tak taký postup odvolacieho súdu odporuje zaužívanému procesnému postupu a zákonu.*“

8. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu ďalej namietol, že v odvolacom senáte rozhodovala JUDr. M. H., ktorá aj vypracovala písomné odôvodnenie.

Táto skutočnosť spôsobuje absolútnu nezákonnosť tohto uznesenia, keďže sudkyňa H. mala byť zo zákona vylúčená z rozhodovania veci v odvolacom senáte.

V sťažnosti uvádza: „Práve JUDr. M. H. pôsobila v roku 2008 ako zákonná sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Košice I, v rovnakej trestnej veci a pre tie isté skutky, pre ktoré som bol opätovne vzatý do väzby dňa 25. 03. 2011. Práve JUDr. M. H. ako sudkyňa pre prípravné konanie ma Uznesením pod sp. zn. 0Tp 83/08 zo dňa 21. 06. 2008 vzala do väzby v totožnej veci ako obvineného pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.) účinného do 31. 12. 2005, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.) účinného do 31. 12. 2005 a pre trestný čin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 3) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.. A aj táto sudkyňa mi ako sudkyňa pre prípravné konanie až do podania obžaloby (po podaní obžaloby vec napadla už senátu JUDr. V.) zamietala všetky moje žiadosti o prepustenie z väzby...

Pokiaľ JUDr. H. mala v roku 2008 ako sudkyňa pre prípravné konanie na moje väzobné stíhanie kladný názor, tento názor si preniesla aj do odvolacieho senátu a takýto stav je poznačený nezákonnosťou. Zo zákona vylúčený sudca nesmie prejednávať na druhom stupni vec, ktorú mal predtým pridelenú ako zákonne ustanovený sudca pre prípravné konanie na prvom stupni. Je tomu tak najmä preto, aby sa predišlo pochybnostiam o možnosti zaujatosti sudcu.“

9. Z dôvodu porušenia základných a iných práv sťažovateľ navrhol zároveň priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 €, pretože „Okresný súd Košice I sa zásadne pričínil o negatívny stav, ktorý som opísal vo svojej sťažnosti. Tým, že neakceptoval mnou namietané zásadné porušenia zákona, zapríčinil nezákonný stav, ktorý stále trvá a ja som neustále držaný v nezákonnej väzbe. Na druhej strane je však nutné dodať, že Krajský súd v Košiciach uznesením pod sp. zn. 7 Tpo 19/2011, ktorým rozhodoval o mojej sťažnosti v odvolacom konaní, mohol sám napraviť nezákonný stav a zrušiť v celom rozsahu uznesenie nezákonného sudcu pre prípravné konanie. Namiesto toho len znásobil porušenia mojich práv, rozhodol v nezákennom zložení a nezákonným postupom resp. spôsobom. Tu nechávam na zvážení Ústavného súdu SR, koho určí ako povinného a v akom rozsahu, pokiaľ mi prizná finančné zadosťučinenie.“

10. Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. T. na zákonného a nezaujatého sudcu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru..., čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy..., ako aj čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny... bolo porušené postupom, zásahmi a rozhodnutím Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 0Tp 5/2011 zo dňa 25. 03. 2011 a Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 7Tpo 19/2011 zo dňa 07. 04. 2011.

2. Základné právo J. T. oboznámiť sa bez meškania a zrozumiteľne s obvinením proti nemu pred rozhodovaním o väzbe podľa čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 Dohovoru... a čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy..., bolo porušené postupom a rozhodnutím Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 0Tp 5/2011 zo dňa 25. 03. 2011.

3. Základné právo J. T. na spravodlivé konanie podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., bolo porušené postupom, zásahmi a rozhodnutím Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 0Tp 5/2011 zo dňa 25. 03. 2011 a Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 7Tpo 19/2011 zo dňa 07. 04. 2011.

4. Základné právo J. T. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy... bolo porušené postupom, zásahmi a rozhodnutím Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 0Tp 5/2011 zo dňa 25. 03. 2011 a Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 7Tpo 19/2011 zo dňa 07. 04. 2011.

5. Uznesenie Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 0Tp 5/2011 zo dňa 25. 03. 2011 a Uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 7Tpo 19/2011 zo dňa 07. 04. 2011 zrušuje a Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby prepustil J. T. neodkladne z väzby na slobodu.

6. Sťažovateľovi J. T. priznáva primerané zadosťučinenie v celkovej výške 5.000,- €, ktoré mu je povinný Okresný súd Košice I vyplatiť vo výške 2.000,- € a Krajský súd v Košiciach vo výške 3.000,- € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľovi J. T. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. K. do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

11. Činnosťou ústavného súdu bolo zistené, že sťažovateľ bol na základe príkazu vydaného okresným súdom 23. februára 2012 prepustený z väzby.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

13. K namietanému porušeniu práva na zákonného a nezaujatého sudcu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 5/2011 a jeho rozhodnutím z 25. marca 2011

13.1 Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie okresného súdu o vzatí do väzby bolo uskutočnené nezákonným sudcom z dôvodov, že (i) o jeho vzatí do väzby nerozhodoval sudca, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, a (ii) o podanej sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby rozhodovala sudkyňa, ktorá v minulosti rozhodovala o jeho vzatí do väzby.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Inak vyjadrené, zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. mája 2000).

13.2 Vo vzťahu k námietke zákonného sudcu v súvislosti s vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu (i) ústavný súd uvádza, že o väzbe sťažovateľa v štádiu prípravného konania a vo vydávacom konaní rozhodoval v zmysle ustanovení Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie. Konkrétne podľa rozvrhu práce okresného súdu na rok 2011 bol ním službukonajúci sudca okresného súdu JUDr. M. H.

Podľa § 8 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) útvar Policajného zboru určený ministrom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „príslušný útvar Policajného zboru“) vydanú osobu prevezme a bezodkladne odovzdá súdu, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz (odsek 1).

Ak sa osoba vydáva na základe európskych zatýkacích rozkazov viacerých súdov, odovzdá sa súdu podľa pokynu ministerstva spravodlivosti, ktoré zohľadní všetky okolnosti, najmä závažnosť a miesto spáchania činu, dátum vydania a účel vydania európskeho zatýkacieho rozkazu (odsek 2).

V súvislosti s osobou sťažovateľa bolo vydaných súdmi v Slovenskej republike viacero (päť) európskych zatýkacích rozkazov. Podľa zistení ústavného súdu bol sťažovateľ na základe dohody orgánov vykonávajúcich odovzdanie (útvar Policajného zboru SIRENE,

resp. útvar INTERPOL), ako aj zainteresovaných súdov odovzdaný na rozhodnutie o vzatí do väzby okresnému súdu a jeho službukonajúcemu sudcovi pri zohľadnení najmä závažnosti spáchaného skutku (v danom prípade kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.), čím boli naplnené aj predpoklady ustanovené § 8 zákona o EZR.

13.3 K námietke zákonného sudcu v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sudkyňou, ktorá v už v minulosti (v roku 2008) rozhodovala v danom konaní o vzatí sťažovateľa do väzby (ii), ústavný súd nemá pochybnosti o aplikácii § 31 ods. 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je sudca pri rozhodovaní na súde vyššieho stupňa vylúčený, ak sa zúčastnil rozhodovania vo veci na súde nižšieho stupňa a naopak.

V danom prípade však ide o rozhodovanie o väzbe, ktoré vyžaduje na naplnenie jej dôvodov splnenie celého radu zákonných podmienok meniacich sa v čase a pod vplyvom rôznych skutkových okolností. Z tohto dôvodu nie je možné súhlasiť s názorom sťažovateľa, že sudkyňa, ktorá v minulosti rozhodovala o vzatí sťažovateľa do väzby a ktorá už v pozícii sudkyne odvolacieho senátu v rovnakej väzobnej veci si preniesla svoj „kladný názor“ na väzbu sťažovateľa aj do odvolacieho senátu. Každé ďalšie rozhodovanie o väzbe jedného obvineného predstavuje de facto rozhodovanie s možnými úplne odlišnými parametrami skutkových a právnych podmienok a pripustením opaku by zákonný sudca nemohol rozhodovať napríklad o opakovanom prepustení, resp. predĺžení väzby.

13.4 V tejto časti považoval ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

14. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa oboznámiť sa bez meškania a zrozumiteľne s obvinením proti nemu pred rozhodovaním o väzbe podľa čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 5/2011 a jeho rozhodnutím z 25. marca 2011

14.1 Podľa § 5 ods. 5 zákona o EZR Európsky zatýkací rozkaz musí obsahovať

- a) meno a priezvisko vyžadanej osoby, ďalšie osobné údaje umožňujúce jeho identifikáciu, údaje o štátnej príslušnosti, a ak sú k dispozícii, fotografiu a odtlačky prstov,
- b) identifikačné údaje príkazu na zatknutie, medzinárodného zatýkacieho rozkazu alebo iného vykonateľného rozhodnutia s rovnakým účinkom, alebo vykonateľného rozhodnutia, ktorým bol uložený trest odňatia slobody,
- c) údaje o dĺžke uloženého trestu, ak bola vyžadovaná osoba právoplatne odsúdená, alebo zákonom ustanovený rozsah sankcie, ktorú možno uložiť za daný skutok,
- d) opis skutkových okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžadanej osoby na trestnom čine,
- e) skutkovú podstatu a právnu kvalifikáciu trestného činu,
- f) názov, adresu, číslo telefónu a faxu a elektronickú adresu orgánu, ktorý európsky zatýkací rozkaz vydal,
- g) meno, priezvisko, odtlačok úradnej pečiatky a podpis zástupcu orgánu, ktorý európsky zatýkací rozkaz vydal.

14.2 Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnosť dôvodu opätovnej väzby podľa § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku (spáchanie ďalšieho trestného činu) tým, že mu nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré odôvodňuje použitie tohto väzobného dôvodu ústavný súd poznamenáva poukazujúc predovšetkým na citované ustanovenia § 5 ods. 5 písm. d) až f) zákona o EZR, že sťažovateľ sa mal možnosť oboznámiť s obvinením v rámci konania o európskom zatýkacom rozkaze Okresného súdu Košice II sp. zn. 0 Tp 219/2010, z tohto dôvodu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

15. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 19/2011 a jeho rozhodnutím zo 7. apríla 2011 v súvislosti s rozhodnutím o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby bez dispozície s odôvodnením sťažnosti

15.1 Námietka sťažovateľa smeruje k pochybeniu v konaní krajského súdu spočívajúceho na tom skutkovom základe, že na neverejnom zasadnutí krajský súd rozhodol bez dispozície s písomným odôvodnením podanej sťažnosti, pričom v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia už na jednotlivé dôvody sťažovateľa reagoval.

15.2 Aj v tejto časti považuje ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

15.3 Podľa § 189 ods. 3 Trestného poriadku ak podáva sťažnosť prokurátor, orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately alebo obhajca za obvineného alebo vo vlastnom mene, musí byť sťažnosť zároveň odôvodnená, s výnimkou sťažnosti prokurátora proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby.

Podľa § 192 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

15.4 V zmysle § 189 ods. 3 Trestného poriadku je zákonnou povinnosťou obhajcu obvineného aj odôvodniť podanú sťažnosť proti rozhodnutiu, no zákonná úprava nespĺnenie tejto povinnosti žiadnym spôsobom nesankcionuje. Následkom toho je povinnosťou nadriadeného orgánu (krajského súdu) bez ohľadu na odôvodnenie alebo neodôvodnenie podanej sťažnosti v zmysle § 192 Trestného poriadku preskúmať správnosť výrokov napadnutého uznesenia [písm. a)] a konania predchádzajúceho týmto výrokom [písm. b)].

Sťažovateľom uvedený nedostatok tak nespôsobuje priamo ani nepriamo nesprávnosť výroku rozhodnutia, ktorý by sa dal kvalifikovať ako podstatná vada konania práve v súvislosti s uplatnením revízneho princípu, t. j. plného prieskumu sťažnosti zo všetkých hľadísk bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na to, či sú v sťažnosti uvedené a konkretizované alebo nie).

Skutočnosť, že krajský súd pri písomnom vyhotovení reagoval na námietky sťažovateľa predložené až po vynesení rozhodnutia, nemožno s poukazom na už uvedené považovať za spôsobilé vyvolať porušenie základných práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to už ani z toho dôvodu, že podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach danej veci by

odôvodnenie napadnutého uznesenia bolo ústavne konformné aj bez dispozície s písomným odôvodnením podanej sťažnosti. Inak povedané, krajský súd vychádzajúc z trestného spisu sa v napadnutom uznesení mohol zaoberať aj námietkami, ktoré boli tiež dodatočne artikulované aj v písomnom odôvodnení sťažovateľa.

16. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2012